

1918-01-25

AFSENDER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

MODTAGER

Augusta Pedersen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Rosenvænget

Arkivplacering:
Mappe 87 nr. 61

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Rosenvangen 25-1-18

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 87 Nr. 61

Kjære Augustinus,

Det var da kedeligt, at Du tillige
forgeves efter os ved alle Postkørsler.

Det kom nok af vi efter første Skulde
spise frokost på Vestbro: Stedene på
Østbro, at vi derfor er smuttet væk.

Idag er det ellers Lindbergs Stykke om
Skabelsen der står mig i hovedet, for
jij fik fat på det, og har læst det. Du har
ret i, at der er fast grund under fødderne,
jij synes for fast, og hans felttog mod
Ropunkens måtte jij smile af, i det da
han brugte et Sprag så overlegent som selve
Grundloven og i lignende vendinger. Men
det var meget interessant at læse. Hvor meget
eller lidt der virkelig er i det, er jij ganske usik-
afstand til at bedømme, men jij kan nu

ikke tage så håndfast på de gamle deilige
fortællinger. Jeg har haft mere udbytte af
at læse to bøger af Martensen Rasmussen om
Jordens plads i Skabningen. Den ene hedder
Universet og vor Tro eller Videnskab og
den anden Stjerrehimmels store Pro-
blemer. Der behandler den videnskabelige
forskning til vore dage og kommer til det
resultat, at sandsynligheden tale for, at
Jordens plads netop er meget central, og at
det er tvivlsomt, om der er beboere af vor art
på andre Kloder eller nogen anden Klobe.
Kort sagt, at der på Sammenligning og Bøjst så
videnskabeligt omhyggeligt for os mennesker i
alle måder, mens alle de store kloder
ligger rundt som livløse lys. M. L.
pege på menneskets værdi og højeste bestemmelse,
Samtidig med at bevise herom, og
om vor dynd fremmes i det samme den op-
højst. Uviljeligt rundt sig stadig

Grundtvigs ord: her "Stier vi alle Kongebørn,
Mænd fattige og ringe". Det er karakteristisk
for Agate, at hun synes hverken om Hind-
bergs eller M.L.s skrivelser, hun bryder sig
ikke om fortællinger og udlægninger. Det er jo
vi derimod nok, blot vi fortæller hver sin.

Det der er det dybt ved Hindbergs, det er
hans pegn på menneskeligheden som grundskaden,
den onde drifkraft som volder kampen mellem
Christus og Satan. Det er noget vi mennesker kan
føle som en grundlig realitet og se det store
kamp rullet op for vore øjne. Når der med
Hindberg befolktes jorden med engle og fortidens
igler, og tales om jorden, som et lysgæme
i den lysfulde faldt, er det så en i det kugle,
gløende himmel legeme han mener, for da kunne
iglerne ikke tale, der er jo også den vundskelighed,
hvide iglerne, og de der der dog der levede, vist
liv, evig livskraft som blev brudt? Efter
Leonardus synes de at have været ret blod

tærstige, altsaa at have forarsaget andre væsens
død, men det er jeg ingen i det færd, for det var der
død til inden du for syndede. Og levede
Og lærer trods deres tænder af planteføde,
så måtte planterne dog dø, eller var det
frugterne de gav, medens de selv skulde leve
i evigheds evighed? Der er noget jeg ikke
fatter. Det du anførte af Lindberg, synes
jeg er det værdifulde, om der er noget af det
andet der er rigtig set, må jeg lade stå hen,
og håbe på den tid da skal falde fra
øjne, håbe på at få lov til at være med
i bestemmelsen, tro på Gud og hans nåde.

Foreløbig ser jeg mod Jerusalem, det er mere nær-
liggende, og det at se begyndelsen til spædom-
mens opfyldelse er mig allerede store ting.

Men nu lev vel, mange hilsener til Eder
børne fra Agnete og Edne Jacobsens,
Agnete bemærker bare, at det du fik ud
af Lindberg i dit brev, det var også hun meget
glad ved. Det er den videre udformning hun ikke
har brug for.